

Mons diferents, mateixes bambolines, mateixa vida

Pere Antoni Pons

Studio 60 on Sunset Strip és la sèrie que el guionista Aaron Sorkin va escriure tot just després de *L'ala Oest de la Casa Blanca*. A simple vista, les dues sèries no podrien ser més diferents. Si *L'ala Oest* estava ambientada dins els laberints de l'alta política americana i els seus protagonistes eren l'equip de col·laboradors i d'assessors del president, *Studio 60* té com a escenari les bambolines d'un *late show* televisiu creat des de Hollywood, i els seus principals protagonistes són els directors, els guionistes, els actors i els productors encarregats de realitzar puntualment un episodi cada setmana.

En principi, costa molt imaginar un salt mortal més agosarat i vertiginós que el que va executar Sorkin passant d'escriure sobre les delicades i serioses responsabilitats del Despatx Oval a escriure sobre les llampants frivolitats del *show business*. En realitat, però, i a pesar de les evidents i superficials diferències entre l'una i l'altra, les dues sèries presenten nombrosos punts en comú, que fan que es complementin fins a acabar formant un díptic extremat —i un punt idealista, tot i que no hi falten els inquietants clarobscur— de la societat nord-americana.

La semblança més evident és que totes dues sèries ofereixen un retrat coral d'un grup de treballadors permanentment en acció. És a dir: a diferència de tantes altres ficcions televisives ambientades en diversos ambients laborals, ja siguin hospitals o redaccions de diaris o bufets d'advocats, els protagonistes dels quals sembla que es passen la vida embolicats —com adolescents adults— en drames personals i en assumptes sentimentals, els personatges de Sorkin es passen la majoria dels minuts de cada capítol treballant, consagrats a les seves responsabilitats i obsessionats per les seves ambicions. No és que no estimin i pateixin i es desencantin i desitgin, però allò que més els defineix —moralment i intel·lectualment— és el seu comportament laboral, la seva lucidesa, el seu rigor, la seva diligència, el seu talent. No importa que, d'uns personatges, en depengui el maneig del timó de la primera potència mundial i que, dels altres, en depengui només la bona marxa d'un espectacle: a uns i altres els empeny un mateix afany de grandesa, una mateixa dedicació desinteressada a la feina, un mateix esperit de superació, unes mateixes ànsies de fer les coses tan bé com es pugui.

Un altre punt en comú —fonamental— és que tant una sèrie com l'altra mostren els intríngruls i les contradiccions que suposa treballar de cara (o per) al públic: les necessàries ambivalències i els forçats sacrificis que contínuament comporta ostentar un càrrec o jugar un paper que implica una responsabilitat cívica, els dilemes que s'han de resoldre o a què cal fer front per gestionar els propis ideals i les

pròpies conviccions i, a la vegada, per fer-los pactar amb el pragmatisme de la política —en el cas de *L'ala Oest*— i amb les demandes de l'audiència i la rendibilitat del negoci —en el cas de *Studio 60*.

La tercera coincidència és que tant en una sèrie com l'altra abunden les relacions entre personatges de caràcters i ideologies oposades que, tanmateix, es veuen obligats —per gust incontrolable o per necessitat o per interès— a fer coses junts. A *L'ala Oest*, no són escassos els episodis en què —tal com passa en la realitat— un demòcrata i un republicà conspiren o es posen d'acord per tirar endavant una llei o un projecte. D'altra banda, un dels eixos argumentals bàsics de *Studio 60* és la turbulenta relació, professional i íntima, que mantenen el cap de guionistes del programa —un jueu esquerranós, ateu i controvertit— i una de les actrius principals —una cristiana conservadora i molt devota. La fe, la ideologia i les conviccions morals els separen, però la passió per la feina i un infatigable amor mutu els uneix.

Pot semblar naïf i, fins i tot, puerilment sentimental; però, com sempre, Sorkin fa que resulti humaníssimament creïble. I és que, al capdavant, ni *L'ala Oest de la Casa Blanca* ni *Studio 60 on Sunset Strip* no són únicament sèries de televisió. Són —perdó per l'entusiasme— pura vida. ■

Martin Sheen

